

DIMÉNY H. ÁRPÁD

Beckett és a szél

kóbor mondatokra vadászik a szél.
mindig az utolsó pillanatig vársz,
ez az első zsákmány.
s mintha az elejtett mondatok után
kapkodnának a madarak.

ebben a leírásban például nincs Isten,
pedig ahogy a madarak szállnak a visszhangzó ürességben,
az a rendszer, a hang
mintha egy mély orgonából szökött volna ki,
mindez gyanút kelt bennem,
hogyan valaki törődik velünk.

az utolsó pillanat...
amikor visszavonulsz a történelemből.
amikor a szó nem akarja.
a szerelem ellenvilága.
amikor az egyik lator üdvözülni.
elül az önző szándék.
amikor semmi-csíkba von mindent az,
aki nincs sehol,
de kerül még egy lélek, amely húzza maga után,
bár a fényt úgyszólván eléri a sötét.

szép zsákmány: *az utolsó pillanat,*
mert lehetett volna *erőarányok egy elektronsugárban,*
és akkor végtelen dimenziójú, görbülő felületek között
mondhatnám utolsó imámat:
miként most a végzetemben,
az eljövendő élet vakító fényességében is
magasodj fölöttem.

az utolsó pillanat...
varjúpanasz? áporodott lég, bűzhödő latyak?
vagy jámbor küszködés, fénylő tisztaság.
a végzet nem lehet kérdés.
sokukban a szív mintha már halott volna,
s a lelket is tompítják vegyileg.
majd úgy válik a testtől, mint fától a levél.

azt mondják, minden benyomás,
melyet valaha észleltünk,
megőrződik és visszajátszható.
ahogy a fény megszűnik,

talán csak forró pontok,
tűszúrások rajzanak a semmiben.

s a szél, mely lélekre vadászik
fényözön felé süvít.
túlértékeljük boldogságunk
az utolsó pillanatban is?
holott e verstől, szép szavaktól függetlenül
fölkél a nap, s futnak tovább a felhők,
s a könnyek mennyisége a földön változatlan.

ha már vártatok

(egyfelvonásos)

mely ország mely vidéke ez,
szereplői nyomorú reményektől gyötrődnek.
ennél konkrétabb meghatározás nem szükséges.

hagytam őket, mert azt hittem,
megy ez nélkülem is.
amikor épp feladni készültek,
ott álltam egy szikár fa mögött,
a mélyülő árnyékban,
és az égről szürkés-kék zománc pattogzott.

*hiába, nem megy. magam is elhiszem most már.
sokáig nem tudtam beletörődni a gondolatba...
légy észnél, biztatta a másik,
még nem próbáltál meg mindent.
én is előlről kezdtem a küzdelmet.*

szóval ott voltak,
vérüket vesztve, hitüket nem.
kettejükbe költözött a világ.
örültem, hogy újra láthatom őket,
már azt hittem, örökre feladták.
sőt, ők is azt hitték.
sok ez egy embernek.
sok ez az egy élet.
régebben kellett volna erre gondolnom,
egy örökkévalósággal ezelőtt.
most mindenik azt érzi,
hogy a világon senki sem szenved, csak ő.

*nem tudom, mi az, hogy jó.
számomra amúgy sincs értelme
megtörténik ez-az,
csinálunk ezt-azt, és kész.*

mondjam azt, néha nekem is fáj?
mondjam azt, hogy én is szoktam fájni?
olyankor a legegyszerűbb begombolkozni,
mégsem olyan nehéz, mint lépcsőt
építeni az égbefutó semmisségnek.
vagy visszafordítani öreg erdők fáinak
gyökeréből a nedveket,
visszahozni az égből hulló, szívből lüktető esőt.

a kő magányos békéje,
a fenyő illata,
folyópart nyirka...
és mégis terem a világ.

kellett a komor szisztéma,
viccre ne adhasson okot,
ez a titka mindennek,
ezt tanítsam meg nekik?
és azt, hogy *az apró dolgokban
kerülni kell a hanyagságot.*

